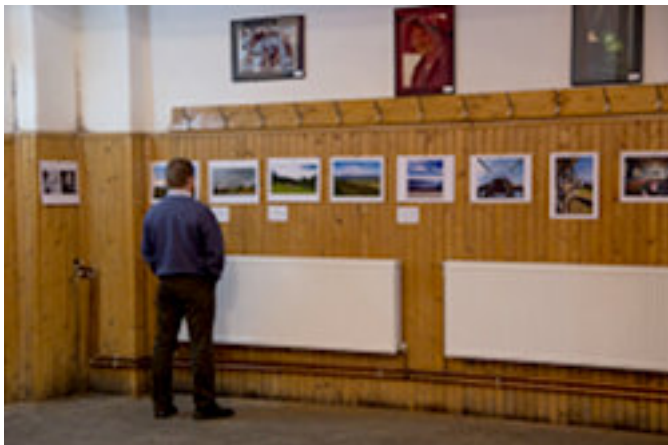

Egy magyarországi fotós fórum oldalait bogarászom, amikor az egyik fórumtárs linkjére tévedek. A fotóklub, amelynek ő is tagja, kiállítást szervez. A kiállítás digitális anyagát nézem, amikor ismerős tájakat vélek felfedezni. Hargitafürdő, székely parasztházak és hasonló környékbeli témájú képek közt kattogtatok. Gyorsan megnézem a kiállítás címét, *Pilistől a Hargitáig*.

Fotó: Kakasy Botond

Jeleztem a fórumos kollégának, hogy egész közel jártak hozzánk, és ha még jönnek erre fotózni, akár találkozhatunk is. Hamar fény derült, hogy Budakalász és Lövéte testvértelepülés, így tudott a fotóklub több időt is eltölteni Erdélyben, a környékünkön. Most pedig a két helységben készített fotóanyagból készül a kiállítás, amiből kettőt is nyitnak. Egyet Magyarországon, a másikat pedig Lövétén.

Így történt, hogy néhány email váltás után péntek délután, amikor legtöbben hazafele mentek a

munkából én Lövéte fele vettem az irányt.

Egy családias, meghitt hangulatú fotókiállításra csöppenek a Népháza termében. Kis tudakozódás után ismeretlen ismerőssémmel is találkozok. Alig kezdünk bele a beszédbe, abba is kell hagynunk, mert jelzik, hogy kezdődik a megnyitó. Elsőként a falu polgármestere üdvözli a vendégeket, majd székelyruhás lövétei gyerekpáros lép az összegyűlt emberek elé. A fiatalok énekszóval fokozzák a hangulatot. Az előadás alatt a fotógépek villanói szinte folyamatosan villognak, a terem tele van fotósokkal.

A megnyitót **Major Zoltán** folytatja a [Kalász Fotó Klub](#) elnöke, akinek elmondása szerint nem véletlen az erdélyi kötődés, hisz ő maga is Erdélyből került Budakalászra. A sort

Ádám Gyula

fotóművész folytatja, aki szintén üdvözli a magyarországi fotósokat, és felkonferálja a kiállításon látható képek hangulatvilágát, miközben mondandójába csempész egy kis használati útmutatót, amit a képek tüzetesebb megvizsgálásakor alkalmazhatunk.

Mivel a kiállított képek szerzői a fiatal tehetségektől egészen a tapasztalt rókákig jelen vannak,

ezért Ádám Gyula szerint tekintsünk el a kép sarkánál feltüntetett adatoktól, a szerzőtől és engedjük, hogy a kép meséljen.

Az este következő mozzanata, hogy a kiállítás anyagából kimaradt képeket vetítik le [egy rövidfilm formájában](#)

. Aztán végre rátérhettünk a lényegre.

[A kiállított képekre](#)

. Igaz, hogy én már a képeket megnéztem digitálisan, de az „előhívott” fotó valahogy mindig „ütősebb”.

A kontrasztosabb világ hamarabb megnyílik a szemlélődő előtt. A képek előtt pár fős kíváncsiskodó csapatok alakulnak ki, s ahogy a képek elkezdnek mesélni, úgy a szemlélőkből is kerekednek kifele a történetek, miközben egy-egy helyszínt felismernek.

Székeley szokáshoz híven, a kiállításra látogatókat pálinkával kínálják.

A kiállítás kapocs fotópárosánál időzők. Mindkét képen három-három hasonló kereszt látható. Az egyik kép a kalászi, amíg a másik a lövétei temetőben készült. Vizsgálom a technikát, csodálom a kompozíciót és engedem, hogy a mitikus kapcsolódás megtörténjen. Azt mondják, mindenkinek megvan a maga keresztje. Ezekben a keresztekben én a metszést láttam meg. A két település szellemiségének metszéspontját.

Ha valaki el szeretne látogatni a kiállításra, az meglehetősen 2012. február 18-ig.

{gallery}/KBoti/2011/Egyeb/1214_fotokiallitas{/gallery}